

stergunt. Sub oculis sugillata varósque per se, aut ex oui luteo, itémque lentigines cum melle vel aceto, emendant. Fractis etiam auribus vnguibusque contusis ex polenta medentur. Ficos iidem tollunt, in calidis cineribus torrefacti, & cum vstis mænarum capitibus impositi. Cremati verò & cum alcyonio permixti, contractas à sole maculas & cicatrices nigras in sole illiti emaculant. Faciunt & ad rupta, si cum aceto elixi edantur. Cæterùm ab ipsorum largiore cibo cavendum, quoniam genus nervosum tentant.

De Bulbo Somitorio. CAP. CCI.

Bulbus, quem vomitorium vocant, folia habet lori modo flexiliora, multóque longiora quàm esculentus: radicem tamen bulbo similem, sed cortice nigro vestitam. Ea radix per se comesta, itémque ipsius decoctum potum, vesicæ vitii medentur, ac vomitiones mouent.

De Scilla. CAP. CCII.

SCILLA vim habet acrem & vrentem. Attamen assata, ad plurimos vsus accommodatur. Farina verò subacta lutóve oblitur, & in clibanum coniicitur, aut prunis obruitur, donec ambiens crusta sufficienter intosta fuerit. Hac detracta, nisi scilla prorsus mollis ac tenera euaserit, iterum noua

R. ij.

farina subacta lutove obducetur, & eadem quæ prius fuerit. Enimuerò quæ non sic aslata fuerit, interaneis noxam infert, maxime si intrò sumatur. Torretur & in olla operculata, atque in furnum demissa. Ex ea verò sumitur quod intimum est meditullium, direptis exterioribus tunicis. Sed & concisa elixatur, mutata sæpius aqua, tantisper dum in ipsa aqua neque amaritudo neque acrimonia percipiatur vlla. Denique & in umbra siccatur frustatim confecta, linòque traiecta modicis interuallis, vt ne segmina seu taleolæ sese inuicem contingant. Et his quidem scillæ segmentis ad oleum, vinum & acetum scilliticum vtimur. At verò ad pedum rimas interna pars crudæ scillæ in oleo feruefacta, aut cum resina dissoluta, imponitur. A vipera autem demorsis in aceto decocta vice cataplasmatidis adhibetur. Ad singulas porrò tostæ scillæ partes adiectis octonis triti tostisque salis, cochlear vnum aut alterum ieiunis exhibemus, emolliendæ alui gratia. In potiones quoque & aromáticas compositiones addita, iis prodest quibus vrinam ciere volumus, itémque hydropicis & stomachicis quibus innatatus, regio morbo laborantibus, torminosis, tussi vetere infestatis, suspiriosis & ore vitiosos humores reuicentibus. Ponderus verò ternum

Id ternum obolorum ex melle delingi fas-
 est. Coquitur & in melle, esturque in eod-
 em vsus, concoctionem plurimum adiu-
 uans. Strigmenti verò in modum viscida
 recrementa aluo detrahit. Sed & elixa simili
 sumpta modo, eodem prabet effectus. Ve-
 runtamen cauendus ipsius vsus iis, quibus
 est interna quæpiam exulceratio. Quin &
 totta, ad pensiles verrucas & perniones effi-
 caciter illinitur. Ipsius verò semen tritum,
 carica aut melle exceptum atque deuora-
 tum, aluum emollit. Est & tota pro foribus
 suspensa contra malorum medicamento-
 rum noxiam remedio.

De Pancratio. CAP. CCIII.

PANCRATIUM, quod etiam aliqui scil-
 lam (pusillam) appellant, radice est ma-
 gno bulbo simili, subrusa aut subpurpurea,
 amaro feruidoque gustu, foliis lilij, sed lon-
 gioribus. Scillæ vires & præparationem
 eandem habet, ac eodem quoque pondere
 ad eodem affectus efficaciter exhibetur. At-
 tamen huic mitior quàm scillæ facultas in-
 est: quò fit vt & huius radice succus expres-
 sus ad erui farinam admixtus, in pastillos
 digeratur: qui quidem vtiliter ex hydrome-
 lite spleneticis hydropicisque dantur.

R. iij.

De Cappari. CAP. CCIIII.

CAPPARIS frutex est aculeatus, per terram in orbem stratus. Spinæ, ut rubus, habet in hami modum aduncas: folia mali cotoneæ, rotunda: fructum verò oliuæ instar: qui cum dehiscens panditur, florem promit candidum. Hoc verò dilapso non nihil glandis oblongæ figura inuenitur, quod apertum grana tanquam Punici mali exigua rubentiaque intra se ostendit. Radices lignosæ sunt, grandes ac numerosæ. Asperis plerunque locis, tenuique solo, in insulis domorumque areis nascitur. Porro caulis ipsius ac fructus, cibi gratia sale condiuntur. Aluum porro turbat capparitis, stomacho aduersatur, sitimque gignit. At cocta tamen si edatur, stomacho quam cruda utilior. Semen drachmarum duarum pondere ex vino potum ad dies quadraginta, sienam absorbit: quippe quod urinam trahat, cruentumque alui excrementum educat. Epotum itidem, ischiadi & paralyti succurrit, itemque ruptis & conuulsis: menses quoque ciet, ac pituitam capite detrahit. Quin & dentium dolorem sedat ex aceto decoctum, colluto inde ore. Radicis autem cortex aridus, tum ad antedicta valet, tum etiam quoduis vetus, sordidum & callosum vlcus expurgat. Spleneticis quoque cum hordeacea

cea farina imponitur. Sed & dente demorsa radix, eius dolori auxiliatur: & cum aceto trita, vitiligines albas exterit. Denique radix foliaque trita, duritias strumásque discutunt: aurium verò vermiculos infusus succus enecat. Porrò capparís Africa, præsertimque quæ apud Marmaridas appellatos nascitur, vehementer inflat. Apula vomitum facit: quæ autem è Rubro mari & Arabia defertur, acerrima: siquidem in ore pustulas excitat, & gingiuas osse reuus exest: quapropter est cibus inepta.

De Lepido. CAP. CCV.

LEPIDIVM, quod aliqui gingidium vocant, herbula vulgo nota, quæ muria cum lacte conditur. Vis foliorum acris & exulcerans: quapropter ischiadi per quàm eximium est ac singulare remedium, si trita cum helenij radice ad quartam horæ partem imponatur. Lienosis simili modo prodest: ac lepras quoque tollit. Radix autem ad alligata collo, dentium dolores compescere ac inhibere creditur.

De Ranunculo. CAP. CCVI.

RANUNCULI, quod aliqui apium acreste nominant, plura quidem sunt genera: at vis tamén omnibus vna, acris scilicet ac vehementer exulcerans. Ac vnum quidem coriandri foliis constat, sed latior.

R. iiij.

bus, subalbidis & pinguibus: flore luteo, interdum purpureo. Caulis minimè crassus est, sed cubitum altus. Radice nititur exigua, candida & amara, adnatis ceu capillamentis, hellebori modo, fibrata: iuxta fluentia nascitur. Alterum est lanuginosius, longiorèque caule, pluribus foliorum incisuris, plurimum in Sardinia proticiens, acerrimum, quod etiam sylvestre apium appellant. Est & tertium valdè paruum & odore graui, flore aureo. Quartum simile huic, flore lacteo. Folia & caules tenelli vim habent illitu exulcerandi, & vsque aded vrendi, vt etiam crustas cum dolore inducant. Quare scabros vngues auferunt, pforas remouent, stigmata delent: itèmq; fornicationes ac pensiles verrucas & alopecias ad breue tempus imposita tollunt. Quin & tepente eorum decocto perniones fouentur. Radix verò sicca tritaque, sternutamenta ciet, naribus admota: dentium quoque dolores appensa leuat, ipsos tamen rumpit.

De Anemone. CAP. CCVII.

ANEMONE duùm est generum: syluestris quidem vna, satiuua altera. Et in satiuua quidem genere est quæ phœniceos flores habeat: altera quæ candicantes, aut lacteos, aut purpureos. Harum folia coriandro similia, sed proximè terram scissa tenuiùs.

nuius. Cauliculi lanuginosi, tenues, in quibus flores veluti papaueris, & in medio capitula nigra aut cærulea: radix oliuæ magnitudine, aut etiam maior, veluti geniculis distincta. At syluestri amplitudo prorsus maior quàm satiuæ, foliisque est latioribus ac durioribus: capite oblongiore, flore phœniceo, tenuibus ac pluribus radiculis. Est & quædam foliis nigris, quæ quidem acrior est. Vis vtriusque acris: qua de causa ipsius radicis succus naribus infusus, valet ad purgandum caput. Commanducata verò radix, pituitam trahit. Decocta autem in passo & imposita, medetur oculorum inflammationibus: sed & cicatrices eorundem ac hebetudines emendat, sordidæque vlcera expurgat. Cæterùm folia & caules si cum ptisana decoquantur, & in cibo sumantur, lactis fecunditatem præstant: subdita autem in pesslo, menstrua eiunt. Illita quoque, lepras eximunt. Sunt qui nescientes ab anemone syluestri distinguere argemonem dictam & papauer rhœas, (de quo inter genera papaueris agemus) propter florum in puniceo colore conuenientiam, eupatorium errore ducti argemoniam appellent. Veruntamen tum argemone, tum & rhœas minùs saturato puniceo colore visuntur, & vtraque seriùs floret. Quinetiam

argemone croceum gustūque admodum acrem liquorem reddit: rhœas verò, candidiorem & acrem. Insuper vtrique intermedia sunt capitula sylvestris papaueris similia, nisi quòd argemones quidem capitulum supernè latiusculū est: rhœadis autem, aliquantò angustius. At anemones genera neque liquorem reddunt, neque capitula calycēsvē habent, sed velut alparagi cacumen. Denique & in arvis cultisve illa plerūque nascuntur.

De Argemone. CAP. CCVIII.

ARGEMONE tota quidem sylvestri papaueri similis est: sed folium habet quale anemone, diuisum: florem in cauliculo puniceum: caput quale papauer rhœas, sed oblongius & summis partibus latum: radicem rotundam: liquorem verò reddit croci colore & acrem. Illita folia, argema & nubeculas expurgant, inflammationēque compescunt.

De Anagallide. CAP. CCIX.

ANAGALLIDIS duo sunt genera, quæ flore distant. Nam quæ cæruleo est flore, foemina dicitur: mas, quæ phœniceo. Frutices sunt exigui, in terra iacentes, quibus folia in quadrangulis cauliculis pusilla, subrotunda, ad folia helxines accedentia: fructus rotundus. Vtraque porrò vim habet
miti-

mitigandi, inflammationes arcendi, adactos corpori aculeos extrahendi, & nomas cohibendi. At succus earum capitis pituitam gargarizatu euocat, & naribus infusus, dentium dolorem lenit, si in narem dolenti denti oppositam immillus fuerit. Emendat & argema cum melle Attico, & oculorum hebetudini opitulatur. Sed & morsis à vipera prodest, ex vino potus, itémque nephriticis, hepaticis, atque hydropicis. Cæterùm aiunt nonnulli impositam eam quæ caruleum edit florem, sedis proidentiam retrò agere: quæ verò phœniceum, eandem proritare.

De Hedera. CAP. CCX.

HEDERA multas in specie differentias sortitur: summas autem genere tres. Est enim candida quædam, nigra altera, tertiâque quæ vocatur helix. Et candida quidem, fructum fert candidum: nigra, quam etiam vulgus Dionysiam vocat, nigrum aut croci æmulum. At helix fructum non gignit, tenues autem habet viticulas: folia verò parua, angulosa & rubra. Porrò hedera omnis acris est & astringens, neruolúmque genus tentat. Flores ternis digitis capti, & in vino poti, ad dysentericos faciunt: sed bis die potari oportet. Idem cum ceratò triti, ambustis profunt. Recentia autem mollia-

ve folia ex aceto decocta, aut cruda cum pane detrita, lienem sanant. At succus foliorum & corymborum, cum irino ynguento, melle aut nitro, contra veteres capitis dolores vtiliter per nares infunditur. Perfunditur & eo caput cum aceto & rosaceo. Dolentibus verò purulentisque auribus cum oleo medetur. Nigræ autem hederæ succus & corymbi epoti, sterilitatem faciunt, mentemque turbant largius sumpti. Globosi verò corymborum acini quinque triti calfactique cum rosaceo in Punici cortice, & in dolore dentium contrariæ auri instillati, dolorem mitigant. Denigrant & capillum corymbi. At folia in vino cocta, omni vlcerrum generi illinuntur. Ambusta quoque, etiam maligna, & maculas à sole contractas sanant, velut antè dictum est, decocta. Mouent & menses corymbi triti ac subditi. Iidem post purgationes fœminarum drachmæ pondere poti, spem conceptionis adiunt. Sed & pediculus foliorum melle irrigatus, & vuluæ inditus, menses & partus extrahit. Succus autem instillatus, narium graucolentiam emendat, & earundem putrida vlcera expurgat. Hederæ verò lacryma, psilothrum est: ac illitu pediculos enecat. Radicum denique succus in aceto potus, morfus à phalangio succurrit.

De